

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **P. T. GROUP, s. r. o.,** se sídlem Brněnská 3978, Hodonín, zastoupena JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno**, se sídlem Koliště 21, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2010, č. j. 30 Af 91/2010 – 60,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2010, č. j. 30 Af 91/2010 – 60, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně P. T. Group, s. r. o. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2010, č. j. 30 Af 91/2010 – 60, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 9. 12. 2010, č. j. 30 Af 91/2010 – 60, odmítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Celního ředitelství Brno ze dne 10. 9. 2009, č. j. 6392-2/2009-010100-21, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Hodonín ze dne 10. 7. 2009, č. j. 6217/2009-026100-021, jímž bylo rozhodnuto o zadržení zboží žalobkyně (celkem 12 251 párů obuvi) z důvodu podezření z porušení práv k duševnímu vlastnictví. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zadržení obuvi podle čl. 4 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1383/2003, o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo (dále jen „nařízení o opatřeních“), v režimu čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení o opatřeních je rozhodnutím předběžné povahy, které je podle ust. § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno ze

soudního přezkumu. Jelikož žalobkyně podala celní prohlášení k propuštění předmětného zboží do celního režimu volného oběhu podle čl. 79 a násl. nařízení Rady (EHS) 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex"), byla působnost čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních založena podle čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení o opatřeních. Žalobkyně tak měla možnost hájit svá práva v řízení, které v dané věci nutně probíhalo, a to v řízení o propuštění do celního režimu volného oběhu. Toto řízení musí být řádným způsobem ukončeno a v posuzované věci se tak stalo rozhodnutím o nepropuštění zboží do celního režimu volného oběhu, přičemž žalobkyně byla poučena o možnosti podat odvolání. Smyslem rozhodnutí o zadržení zboží dle čl. 4 nařízení o opatřeních je dočasné zajištění tohoto zboží do doby, než bude stanoveným způsobem postaveno najisto, zda toto zboží porušuje práva duševního vlastnictví, a v návaznosti na toto zjištění rozhodnuto o dalším právním osudu tohoto zboží (tj. propuštěním do příslušného celního režimu, nebo postupy podle ust. § 14 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „zákon o opatřeních"/). Napadené rozhodnutí předchází dalším rozhodnutím celního orgánů o právním osudu zboží, neboť není přípustné, aby bylo toto zboží „navždy" zajištěno. Musí proto následovat rozhodnutí podle celního kodexu nebo podle ust. § 14 zákona o opatřeních. Žalobkyně se bude moci po splnění příslušných procesních podmínek domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vydání těchto rozhodnutí. Budoucí konečné rozhodnutí celních orgánů v sobě upraví s konečnou platností budoucí osud předmětného zboží, čímž v sobě zahrne dočasné omezení dispozice s tímto zbožím. Toto rozhodnutí bude adresováno vždy žalobkyni; ta bude mít v předmětném řízení postavení účastníka řízení.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka") v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že napadená rozhodnutí správních orgánů nejsou rozhodnutími předběžné povahy; splněna není předně časová podmínka testu rozhodnutí předběžné povahy. Rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních nemusí předcházet rozhodnutí konečnému a sama nemá na vydání konečného rozhodnutí nárok. Rozhodnutí o zadržení zboží může být vydáno zcela mimo rámec jakéhokoliv zahájeného řízení a zákon nestanoví lhůtu, v níž musí být zahájeno řízení a vydáno konečné rozhodnutí. Není-li v třídenní lhůtě podána držitelem práva žádost o přijetí opatření, dochází k ukončení zadržení přímo ze zákona a osoba, které bylo zboží zadrženo, je tím zcela zbavena možnosti ochrany proti rozhodnutí o zadržení zboží. Dokonce i pokud je žádost o přijetí opatření včas podána a držitel práva neoznámí podání žaloby ve stanovené lhůtě, dochází také v takovém případě k ukončení zadržení přímo ze zákona. Nedochází k vydání konečného rozhodnutí ani k zahájení řízení, v němž by bylo možné proti nezákonnosti rozhodnutí o zadržení brojit. Obdobné vyplývá také z ust. § 9 odst. 5 zákona o opatřeních, kde je uvedeno dokonce více důvodů, kdy dochází bez dalšího k vrácení zadrženého zboží, aniž by bylo zahájeno jakékoliv řízení. Ani výsledkem případného soukromoprávního sporu není přezkum rozhodnutí o zadržení zboží. Vydáním rozhodnutí v celním řízení nejsou nikterak omezeny účinky rozhodnutí celních orgánů o zadržení zboží, není tedy ani splněna podmínka testu rozhodnutí předběžné

povahy, že zákon omezuje účinky rozhodnutí pouze na období do vydání rozhodnutí konečného. Napadené rozhodnutí je dále nezákonné, či přinejmenším neúplné, z toho důvodu, že jí nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o předchozí kasační stížnosti, ačkoliv v něm byla plně úspěšná. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že v daném případě jde o variantu přijetí předběžného opatření v souvislosti s ochranou duševního vlastnictví v rámci již zahájeného celního řízení. V rámci celního řízení v souvislosti s návrhem deklaranta na propuštění zboží do volného oběhu musel celní úřad přihlédnout mimo jiné i k čl. 79 celního kodexu, ze kterého vyplývá, že propuštění zboží zahrnuje uplatnění obchodě-politických opatření a splnění dalších formalit. Za těmito opatřeními je nutno spatřovat nařízení o opatřeních a na ně navazující zákon o opatřeních. Po splnění zákonných předpokladů vydal celní úřad rozhodnutí, v daném okamžiku konečné, o nepropuštění zboží deklarovaného v celním prohlášení do navrženého režimu (přezkoumatelné soudem). Časová podmínka testu rozhodnutí předběžné povahy byla splněna a krajský soud věc vyhodnotil správně. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadené usnesení krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že v dané věci se jedná již o v pořadí druhou kasační stížnost. Původní usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 56/2010 - 46, zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů. Krajský soud totiž ve svém původním rozhodnutí neobjasnil, na základě jakých úvah dospěl k závěru o povaze žalobou napadeného rozhodnutí a o tom, že v projednávané věci jsou naplněny limity, na jejichž základě lze usuzovat, že jde o rozhodnutí předběžné povahy. Navíc se krajský soud opřel o ustanovení § 33 zákona o opatřeních, které však v předmětné věci nebylo aplikováno. V nyní napadeném usnesení krajský soud vytýkaná pochybení napravil, vycházel z právních předpisů dopadajících na předmětnou věc a řádně předestřel své úvahy, které jej vedly k závěru o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy. Nejvyšší správní soud proto shledává, že napadené usnesení je přezkoumatelné, přičemž kasační stížnost je přípustná, neboť v ní nejsou opakovány námitky, k nimiž se již Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku vyjádřil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2009, č. j. 7 Afs 83/2007 - 153, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatelka v kasační stížnosti především namítá, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím předběžné povahy, neboť po jeho vydání nemusí následovat řízení, v němž by bylo možné proti nezákonnosti tohoto rozhodnutí brojit, a nemusí být vydáno konečné rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 63, po podrobném shrnutí dřívější judikatury správních soudů i Ústavního soudu a předestření vývoje právní úpravy určil obecný test, pomocí něhož by bylo možné u libovolného správního rozhodnutí předvídatelným způsobem určit, zda je rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s. Vyšel přitom z požadavků na aplikaci výluk ze soudního přezkumu, které vyplývají zejména z judikatury Ústavního soudu a kterými jsou nutnost následného „konečného" rozhodnutí, soudně přezkoumatelného, které v sobě věcně zahrnuje i rozhodnutí předběžné, a dále zajištění včasnosti a účinnosti soudní ochrany. Aby tedy mohlo být rozhodnutí rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s., musí kumulativně splňovat tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. „*Časová podmínka souvisí s dočasným charakterem rozhodnutí předběžné povahy, jak tento charakter vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/99 ze dne 3. 11. 1999. [...] Rozhodnutí předběžné povahy musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Toto konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. Rozhodnutí předběžné povahy může být vydáno buď v rámci již zahájeného řízení před správním orgánem, v němž bude následně vydáno rozhodnutí konečné. V tomto případě je ‚dočasnost' předběžného rozhodnutí zajištěna tím, že jednotlivec se může soudně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu. Pokud je rozhodnutí předběžné vydáno mimo takové řízení před správním orgánem, musí být jeho ‚dočasnost' garantována tím, že zákon jednoznačně stanoví lhůtu, v níž musí být zahájeno řízení a vydáno rozhodnutí konečné. Pokud by takováto lhůta pro zahájení řízení před správním orgánem a vydání konečného rozhodnutí (ovšem v délce odpovídající požadavku Ústavního soudu na včasnost soudní ochrany) zákonem stanovena nebyla, nelze takové zajišťovací či mezitímní rozhodnutí správního orgánu považovat za rozhodnutí předběžné povahy [...]. Zákon dále musí omezovat účinky rozhodnutí předběžného pouze na období do vydání rozhodnutí konečného.*

Neméně důležitá je podmínka věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným. Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímně upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž nebylo možné domoci se, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí. To předpokládá i obdobné zákonem předvídané předpoklady pro vydání předběžného i konečného rozhodnutí.

Osobní podmínka znamená, že rozhodnutí konečné musí být adresováno (mimo jiné i) stejné osobě jako rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž opět nebylo možné, aby se osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy domohla soudního přezkumu rozhodnutí předběžného, byť zprostředkovaně pomocí žaloby proti rozhodnutí konečnému."

Aby bylo možné vyslovit závěr, zda rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních je rozhodnutím předběžné povahy, je nutno zkoumat charakter tohoto rozhodnutí a jeho postavení a funkci v rámci dalšího postupu správních orgánů.

Podle čl. 1 odst. 1 nařízení o opatřeních, „*toto nařízení stanoví podmínky, za kterých celní orgány přijímají opatření, existuje-li podezření, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví v těchto situacích: a) je navrženo k propuštění do volného oběhu, režimu vývozu nebo zpětného vývozu v souladu s článkem 61 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství; b) je odhaleno při provádění kontrol zboží vstupujícího na celní území Společenství nebo opouštějícího toto území v souladu s články 37 a*

183 nařízení (EHS) č. 2913/92, umístěného v režimu s podmíněným osvobozením od cla ve smyslu čl. 84 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení, zpětně vyváženého, které podléhá oznamovací povinnosti podle čl. 182 odst. 2 uvedeného nařízení nebo umístěného do svobodného pásma nebo celního skladu ve smyslu článku 166 uvedeného nařízení.“

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních, *„pokud během přijímání opatření v některé ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 a předtím, než držitel práva podal žádost nebo než byla žádost přijata, celní orgány získají dostatečné důvody pro podezření, že zboží porušuje právo duševního vlastnictví, mohou pozastavit propuštění zboží nebo je zadržet po dobu tří pracovních dnů od okamžiku obdržení oznámení držitelem práva a deklarantem nebo držitelem zboží, pokud jsou dva posledně jmenovaní známi, aby umožnily držiteli práva podat žádost o přijetí opatření v souladu s článkem 5.“*

Podle čl. 5 odst. 1 nařízení o opatřeních, *„v každém členském státě může držitel práva podat u příslušného celního útvaru písemnou žádost o přijetí opatření celních orgánů, ocitne-li se zboží v některé ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 (žádost o přijetí opatření).“*

Podle čl. 5 odst. 7 pododstavec první nařízení o opatřeních, *„po obdržení žádosti o přijetí opatření projedná příslušný celní útvar tuto žádost a uvědomí žadatele písemně o svém rozhodnutí do 30 pracovních dní od jejího obdržení.“*

Podle čl. 8 odst. 1 věta první nařízení o opatřeních, *„je-li žádost o přijetí opatření schválena, příslušný celní útvar stanoví lhůtu, během níž mají celní orgány opatření přijmout.“*

Podle čl. 9 odst. 1 pododstavec první nařízení o opatřeních, *„pokud má celní úřad, kterému bylo – v případě nutnosti po poradě s žadatelem – zasláno rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle článku 8, za prokázané, že zboží nacházející se v jedné ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví zahrnutého do uvedeného rozhodnutí, pozastaví propuštění zboží nebo je zadrží.“*

Podle čl. 11 odst. 1 věta první nařízení o opatřeních, *„pokud celní orgány zadržely nebo pozastavily propuštění zboží podezřelého z porušení práva duševního vlastnictví v některé ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1, mohou členské státy v souladu se svými vnitrostátními předpisy stanovit zjednodušený postup použitelný se souhlasem držitele práva, jenž celním orgánům umožní převzetí takového zboží ke zničení pod celním dohledem, aniž by bylo nutné zjistit, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví podle vnitrostátního práva.“*

Podle čl. 13 odst. 1 pododstavec první nařízení o opatřeních, *„pokud celnímu úřadu uvedenému v čl. 9 odst. 1 nebylo do 10 pracovních dnů od přijetí oznámení o pozastavení propuštění nebo o zadržení sděleno, že bylo zahájeno řízení, jež má stanovit, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví podle vnitrostátního práva v souladu s článkem 10, nebo pokud – tam, kde je to vhodné – tento úřad neobdržel souhlas držitele práva podle čl. 11 odst. 1, se podle potřeby povolí propuštění zboží nebo se jeho zadržení ukončí, s výhradou splnění všech celních formalit.“*

Podle čl. 14 odst. 1 nařízení o opatřeních, *„v případě zboží podezřelého z porušení práv k (průmyslovým) vzorům, patentům, dodatkovým ochranným osvědčením nebo*

odrůdových práv může deklarant, vlastník, dovozce, držitel nebo příjemce zboží dosáhnout propuštění zboží nebo ukončení jeho zadržení poskytnutím jistoty, za předpokladu, že:
a) celnímu úřadu nebo útvaru uvedenému v čl. 9 odst. 1 bylo v souladu s čl. 13 odst. 1 oznámeno, že byl zahájen postup ve lhůtě stanovené v čl. 13 odst. 1 s cílem zjistit, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví podle vnitrostátního práva;
b) orgán zmocněný k tomuto účelu neuložil předběžná opatření před uplynutím lhůty stanovené v čl. 13 odst. 1;
c) byly splněny všechny celní formality.“

Podle čl. 16 nařízení o opatřeních, „*zboží, o kterém bylo na konci postupu uvedeného v článku 9 zjištěno, že porušuje právo duševního vlastnictví nemůže být:*
- uvedeno na celní území Společenství,
- propuštěno do volného oběhu,
- odstraněno z celního území Společenství,
- vyvezeno,
- zpětně vyvezeno,
- propuštěno do režimu s podmíněným osvobozením od cla,
- umístěno do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu.“

Podle čl. 17 odst. 1 nařízení o opatřeních, „*aniž jsou dotčeny ostatní opravné prostředky, které má držitel práva k dispozici, přijmou členské státy opatření nezbytná k tomu, aby příslušným orgánům umožnily:*
a) v souladu s příslušnými předpisy vnitrostátního práva zničit zboží, o kterém bylo zjištěno, že porušuje právo duševního vlastnictví, nebo s ním naložit mimo obchodní toky tak, aby se zabránilo způsobení újmy držiteli práva, a to bez jakékoli náhrady a – pokud vnitrostátní právní předpisy nestanoví jinak – bez finančního zatížení státní pokladny;
b) s ohledem na takové zboží přijmout jakákoli jiná opatření účinně zbavující dotyčné osoby hospodářského zisku plynoucího z operace.
Kromě výjimečných případů se pouhé odstranění ochranných známek, které byly neoprávněně umístěny na padělky, nepovažuje za účinné zbavení dotyčné osoby hospodářského zisku plynoucího z operace.“

Podle čl. 17 odst. 2 nařízení o opatřeních, „*zboží, o kterém bylo zjištěno, že porušuje právo duševního vlastnictví, může propadnout ve prospěch státu. V takovém případě se použije odst. 1 písm. a).“*

Některá ustanovení nařízení o opatřeních jsou dále upřesněna a doplněna ustanoveními zákona o opatřeních. V ust. § 4 odst. 1 zákona o opatřeních je například specifikováno, že příslušným celním útvarem ve smyslu nařízení o opatřeních je Celní ředitelství Hradec Králové. V ust. § 14 a 14a zákona o opatřeních jsou pak konkretizovány zjednodušený režim dle čl. 11 nařízení o opatřeních a další postupy dle čl. 17 nařízení o opatřeních. Nakládání se zbožím, o kterém bylo zjištěno, že porušuje právo duševního vlastnictví, pak zákon o opatřeních spojuje také s řízením o správních deliktech dle části páté zákona o opatřeních, v rámci něhož lze rozhodnout o propadnutí zboží nebo o zabrání zboží.

Výše uvedené rámcově shrnuje základní způsoby, jakými může být se zbožím, zadrženým podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních, postupně naloženo. Osud zboží se přitom může různit v závislosti na procesním postupu držitele práva duševního vlastnictví, správních orgánů i samotného deklaranta, vlastníka nebo držitele zboží.

Je-li zboží zadrženo v režimu čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení o opatřeních, což je případ, který nastal v posuzované věci, jsou postupy podle nařízení o opatřeních a zákona o opatřeních spojeny také s postupy v rámci celního řízení. Podáním celního prohlášení se totiž zahajuje celní řízení podle ust. § 21 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 10. 2009 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Toto celní řízení muselo být řádně ukončeno, a to zastavením řízení podle ust. § 27 zákona o správě daní a poplatků (po účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, pak podle jeho § 106), nebo rozhodnutím o propuštění nebo nepropuštění (resp. zamítnutí návrhu na propuštění) zboží do navrhovaného celního režimu podle celního kodexu.

Pokud je požadováno propuštění zboží do volného oběhu a celní orgán zboží zadrží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních, resp. pozastaví propuštění zboží, může následovat řada možností, jak bude nakonec se zbožím naloženo, nicméně vždy musí také dojít ke skončení celního řízení. Samotné zadržení zboží může být před skončením celního řízení ukončeno například uplynutím tří pracovních dnů po oznámení zadržení, pokud držitel práva duševního vlastnictví nevyvine žádnou aktivitu (čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních), uplynutím 10 pracovních dnů od přijetí oznámení o zadržení, pokud držitel práva duševního vlastnictví neoznámí celnímu úřadu podání soukromoprávní žaloby (čl. 13 odst. 1), úspěšným uplatněním zjednodušeného postupu (čl. 11), poskytnutím jistoty (čl. 14) nebo uplatněním opatření (čl. 17). V posledně uvedeném případě však zadržení může trvat až do přijetí opatření jen za předpokladu, že je přesně dodržen postup podle nařízení o opatřeních. Do tří pracovních dnů od oznámení zadržení zboží musí držitel práva duševního vlastnictví požádat Celní ředitelství Hradec Králové o přijetí opatření, které bude fakticky spočívat v tom, že v zadržení bude pokračováno; po schválení žádosti provede opatření příslušný celní úřad. Držitel práva duševního vlastnictví následně musí vyvolat řízení před civilními soudy za účelem stanovení, zda bylo porušeno jeho právo duševního vlastnictví, a o zahájení tohoto řízení musí do deseti dnů od přijetí oznámení o zadržení informovat příslušný celní úřad. V závislosti na výsledku řízení o podané žalobě je pak zadržení ukončeno, nebo je přijato opatření podle čl. 17 nařízení o opatřeních. Je-li tento postup dodržen, pak teprve poté může být ukončeno samotné celní řízení.

Lze tedy zopakovat, že po rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních, v režimu čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení o opatřeních, musí vždy nutně následovat rozhodnutí, jímž se končí celní řízení. Časová podmínka testu rozhodnutí předběžné povahy se tak zdá být splněna. Ačkoliv však stěžovatelka výslovně hovoří o nesplnění časové podmínky testu rozhodnutí předběžné povahy, namítá také nesplnění věcné podmínky tohoto testu, když fakticky tvrdí, že na rozhodnutí podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních nemusí navazovat žádné řízení ani rozhodnutí, které by věcně řešilo oprávněnost původního zadržení. Judikaturou nastavené podmínky spolu ostatně velice úzce souvisejí a nelze je zcela oddělit. Pokud stěžovatelka uplatňuje konkrétní argumenty ve prospěch závěru, že se nejedná o rozhodnutí předběžné povahy, není rozhodující pod jakou kategorii (typ podmínky) tuto argumentaci podřadí. Posuzování otázky, zda se jedná

o rozhodnutí předběžné povahy, musí být komplexní. Nakonec také judikatura do vydání výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu s pojmy „časová, věcná a osobní podmínka“ nepracovala. Například v rozsudku ze dne 9. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, Nejvyšší správní soud vyslovil, že rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. musí současně splňovat následující znaky: *„1) musí jít o rozhodnutí správních orgánů ve věcech veřejnoprávních, upravující předběžně či dočasně poměry osob, zajišťující určité věci nebo osoby či zatímně fixující určitý stav (materiální znak); 2) proti tomuto rozhodnutí nebo proti jeho důsledkům musí mít každá osoba, jejíž subjektivní práva jím byla dotčena, možnost bránit se v řízení před správním orgánem, jež musí nutně proběhnout (tj. musí být následně po vydání rozhodnutí zahájeno anebo v něm musí být pokračováno, došlo-li k jeho zahájení před vydáním rozhodnutí nebo současně s ním) a jež v dané věci rozhodne s konečnou platností (procesní znak).“*

Pokud stěžovatelka namítá, že v určitých případech *„dochází k ukončení zajištění přímo ze zákona a osoba, které bylo zboží zadrženo, je tím zcela zbavena možnosti ochrany proti rozhodnutí o zadržení zboží,“* je nutno jí v této námitce dát za pravdu.

Samotné důvodné podezření z porušení práva duševního vlastnictví, které je základním předpokladem pro vydání rozhodnutí podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních, není důvodem ani pro zastavení řízení podle ust. § 27 zákona o správě daní a poplatků, ani pro nevyhovění návrhu na propuštění zboží do volného oběhu. Může vést toliko k pozastavení propuštění a zadržení zboží, ovšem pouze za předpokladu, že jsou splněny stanovené podmínky. Podezření z porušení práv duševního vlastnictví není kritériem, které by mělo být jakkoliv vzato v úvahu při rozhodování o návrhu na propuštění zboží do volného oběhu. Toto podezření může toliko oddálit ukončení celního řízení. Možné kroky navazující na rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních se sice fakticky mohou promítnout do způsobu ukončení celního řízení, nicméně při rozhodování o návrhu propuštění zboží do režimu volného oběhu nebude hrát roli samotné podezření z porušení práv duševního vlastnictví, a to ani v případě, že bude toto podezření následně potvrzeno rozsudkem soudu, nýbrž to, jak bude v důsledku uplatnění jednotlivých ustanovení nařízení o opatřeních se zbožím nakonec naloženo. Pokud se například zadržení bez dalšího ukončí (čl. 4 odst. 1 nebo čl. 13 odst. 1 nařízení o opatřeních) a jsou splněny podmínky pro propuštění zboží do volného oběhu, rozhodne se o jeho propuštění. Jestliže bude na základě rozhodnutí soudu nutné pouze odstranit ochranné známky (čl. 17 nařízení o opatřeních a § 14 odst. 4 zákona o opatřeních) a jsou-li splněny ostatní podmínky pro propuštění zboží do volného oběhu, po odstranění ochranných známek se zboží propustí. A pokud například dojde ke zničení zboží (čl. 11 nebo čl. 17 odst. 1 písm. a/ nařízení o opatřeních), celní řízení se zastaví (§ 27 písm. g) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu). Z uvedeného je zřejmé, že výsledek postupu podle nařízení o opatřeních se sice promítá do konečného rozhodnutí v rámci celního řízení, nicméně toto rozhodnutí vůbec neřeší otázku, zda zde byly v době podání celního prohlášení *„dostatečné důvody pro podezření, že zboží porušuje právo duševního vlastnictví“*, ani otázku, zda zboží skutečně porušuje právo duševního vlastnictví. Ať už je v celním řízení rozhodnuto jakkoliv, není ani zprostředkovaně rozhodováno o tom, zda zde byly důvody pro zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních, a zda tedy rozhodnutí o zadržení zboží bylo vydáno v souladu s právem či nikoliv.

Za zcela modelový případ lze považovat situaci, kdy celní orgán po podání celního prohlášení zboží zadrží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních a držitel práva duševního vlastnictví nevyvine žádnou aktivitu k ochraně svých práv, která měla být podle podezření celních orgánů porušena. V takovém případě musí celní orgán po třech pracovních dnech od oznámení o zadržení toto zadržení ukončit a rozhodnout v rámci celního řízení, aniž by při jeho rozhodování hrálo jakoukoliv roli, že zde existovalo, nebo stále existuje podezření z porušení práv duševního vlastnictví. Ačkoliv musí být celní řízení nutně ukončeno (byla by splněna časová podmínka testu rozhodnutí předběžné povahy), toto rozhodnutí se věcně vůbec nezabývá otázkami, které řešilo rozhodnutí o zadržení zboží (není splněna věcná podmínka). Pokud by bylo rozhodnutí o zadržení zboží považováno za rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s., pak by osoba tímto rozhodnutím dotčená neměla žádnou možnost domoci se, alespoň zprostředkovaně, jeho přezkumu.

Za konečné rozhodnutí, které by věcně zahrnulo rozhodnutí předběžné, nelze považovat ani rozhodnutí civilního soudu o žalobě, jíž se držitel práva duševního vlastnictví domáhá stanovení, že jeho právo duševního vlastnictví bylo porušeno. Tato žaloba vůbec nemusí být podána, a pokud podána je, například její zamítnutí neznamená, že celní orgány neměly *„dostatečné důvody pro podezření, že zboží porušuje právo duševního vlastnictví.“* Rozhodnutí civilního soudu tedy nemusí následovat (není splněna časová podmínka testu) a ani v sobě věcně nezahrne rozhodnutí podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních (není splněna ani podmínka věcná).

Na rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních sice mohou navazovat také jiná rozhodnutí, jako například rozhodnutí o schválení žádosti o přijetí opatření (čl. 5 nařízení o opatřeních) nebo rozhodnutí o zničení zboží v rámci zjednodušeného postupu (čl. 11), tato rozhodnutí jsou však závislá mimo jiné na procesní aktivitě držitele práva duševního vlastnictví, a osoba dotčená zadržením zboží tak nemá nárok na jejich vydání (není splněna časová podmínka testu).

Lze proto uzavřít, že na rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení o opatřeních v režimu čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení o opatřeních nemusí navazovat konečné rozhodnutí, které by v sobě věcně zahrnulo rozhodnutí o zadržení zboží. Takové rozhodnutí proto není rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s., a není z tohoto důvodu vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví. Usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta s odůvodněním, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy, je proto nezákonné (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, že jí nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o předchozí kasační stížnosti, ačkoliv v něm byla plně úspěšná. Podle § 110 odst. 2 věty prvé s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Z toho plyne, že v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), tak krajský soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním

řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a soud o jejich náhradě rozhodne jedním výrokem podle § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98, dostupný na www.nssoud.cz). Jelikož krajský soud přistoupil k odmítnutí žaloby, správně o nákladech řízení rozhodoval podle ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. V takovém případě tedy krajský soud vůbec neposuzuje úspěch stran ve věci. Lze nicméně podotknout, že i v případě, že by bylo rozhodováno o nákladech řízení podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., byl by rozhodující celkový úspěch strany žalující či žalované podle konečného výsledku celého řízení vyvolaného žalobou, tj. úspěch v řízení o žalobě, bez ohledu na možné dílčí úspěchy či neúspěchy v řízení o kasační stížnosti. Tato stížní námitka je tedy nedůvodná.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2010, č. j. 30 Af 91/2010 – 60, je opodstatněná, a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení krajský soud přistoupí k projednání žaloby a věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí (§§ 74 a 75 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu